

Kajuit Nieuws

pasen
2014

Spreekbuis van Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
jaargang 55 - nummer 3

**OUDE
ZIJDS
100**

Vreugde-vol-leven:
ontmoeting van
mens tot mens

Colofon

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. In de binnenstad van Amsterdam en daarbuiten willen wij in leven en werken het evangelie van Jezus Christus present stellen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijke opvang, begeleid wonen, medisch maatschappelijke werk en medische zorg voor onverzekerden. De woongemeenschap functioneert hierin als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Van meet af aan is de gemeenschap een plek waar christenen van verschillende achtergronden hun dagelijks leven delen. Als werkplaats voor oecumene zoeken we wat ons samenbindt. Gemeenteit Spe Gaudentes vormt de kern van het grotere geheel van Oudezijds 100 en draagt verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen van de gemeenschap.

Abonnement & informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 10,-. Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam of Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KN-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Weevers Grafimedia te Vorden. Redactie en logistiek: zr Rosaliene Israël sg, Matthijs Kronemeijer tg, Iain Majcher dg, zr Dorothea Mulder-Derks sg, Lobke Timmerman tg, Christian Weststrate dg en Annette de Zwart dg.

Inhoudsopgave

Vriendenbrief	3
Welkom & afscheid	5
Thema oecumene	6
Column Kruispost	10
Kroniek	11

Vriendenbrief

Spe Gaudentes: vreugde-vol-leven

Amsterdam, april 2014

Aan allen, verbonden met
Gemeenschap Oudezijds 100,

Vastentijd, er zijn nog maar een paar dagen te gaan. Ik ben me al te zeer bewust hoe hard Pasen nodig is. Van al mijn voornemens om dingen te laten en om meer (stille) tijd voor God te nemen is weinig terecht gekomen, ook al zei ik elke ochtend opnieuw dat het deze dag beter zou zijn. De veertigdagentijd doet inzien dat wij echt “niet waard zijn om de kruimels van zijn tafel te verzamelen”, maar dat “God rijk in vergeving is en groot in genade.” Een liturgische tijd, die ons helpt in te zien waar het wezenlijk om gaat.

Ici entrent les envoyés de Dieu

Boven de deur van de Kajuit, onze gemeenschappelijke woonkamer en Inloop, staat geschreven: ‘Ici entrent les envoyés de Dieu’. Mooie woorden, zeker als er iemand binnen komt in oude vieze kleren en onfris ruikt. Het helpt je om de persoon in een ander daglicht te zien. Het helpt om werkelijk naar de ander te luisteren. Helaas gaat het vaak net als met de veertigdagentijd: woorden die je oproepen tijd te nemen om te luisteren en even stil te staan, worden overschreeuwd door de telefoon en al de koffiedrinkers. Voor je het weet heeft de drukte van alledag je opgeslokt en ben je de ‘gezant van God’ voorbij gelopen. Als ik dan later van de receptionist, de gastvrouw van onze gemeenschappelijke woonkamer het

aandoenlijke en inspirerende gesprek hoor dat zij die dag heeft gevoerd, dan kijk ik sluiks naar de woorden boven de deur.

Op onze website en in het folder-materiaal staat dat de woongemeenschap functioneert als groot gezin en oefenschool, die de hulpverlening ondersteunt. Ja, wij zijn allen de helper en degenen die geholpen worden. Dat wordt je volledig bewust wanneer je in een communautaire gemeenschap leeft, een groot gezin en een oefenschool, waar je leert te luisteren naar de ander. De ander die een andere taal spreekt, de ander die je zelf niet hebt uitgekozen maar die een ‘envoyé de Dieu’ is. Die openheid, die gastvrijheid is het wezen van de community.

Gemeenschap als oefenschool

De oproep die Jezus in de Evangelien spreekt is ongetwijfeld een oproep tot gemeenschap, waarin alle mensen bij elkaar horen, ook zij die in de schaduw worden geworpen. Het is een oproep tot Gemeenschap die haar diepste

eenheid vindt in God, en niet in de eenvoudige natuurlijke verwantschappen van de wereld. Die eenheid, die stand houdt naast al de vormen van verbondenheid - etnische, politieke, taalkundige, familiale - en zegt dat het lichaam van Christus een nieuwe natie is, een nieuwe polis of de stad, een nieuwe taal geleerd door de geest, een nieuwe familie, één in taal van gebed en lofprijzing, Jood en Griek, slaaf en vrije, man en vrouw.

Wij zijn zusters en broeders, niet omdat we natuurlijk en instinctief bij elkaar horen, het met elkaar eens zijn of dezelfde taal spreken, maar omdat we worden opgeroepen om samen te zijn in ons anders zijn, en trouw aan elkaar te zijn in die verscheidenheid. Een oecumenische gemeenschap als oefenschool voor Kerk en samenleving. Het verheugt mij dan ook dat wij samen met de verschillende kerken van de Amsterdamse binnenstad in gesprek gaan over een gemeenschappelijk pastoraat; dat wij

samen met de aartsbisschop van de Oud-Katholieke Kerk, de abt van de abdij van Egmond en anderen een dag organiseren met het thema 'de betekenis van gemeenschappen voor Kerk en samenleving'. Het is vreugdevol om mijn collega-priester van de Anglicaanse kerk regelmatig in het ochtendgebed te mogen ontmoeten en te horen hoe hij zijn gemeente uitnodigt om ook regelmatig in de Allemanskapel van St. Joris te komen om met ons te bidden en Gods woord te horen. Het is vreugdevol als je jonge studenten hoort, die zeggen dat het samen werken, het gezien en gehoord worden en het samen bidden in de communautaire gemeenschap als een oase in hun snelle bestaan wordt ervaren.

Dat is samen onderweg gaan, luisterend naar elkaar, en elkaar herkennen in die ene geloofsbelijdenis van de algemene katholieke kerk.

Paasfeest

Zo mogen we dan als gemeenschap in de kerk zijn zoals Enzo Bianchi, prior van de Bose Gemeenschap schrijft in 'Monastic Life and the Ecumenical Dialogue': "Monasticism and ecumenism can no longer be understood apart from each other. In the journey towards reconciliation among churches, monasticism plays a particularly important role, because it permits a **common life** in which it is possible to live together reconciled, working patiently towards full unity in a church of churches able to recognize one another in a single confession

of faith".¹ Op weg naar het grote Paasfeest, niet omdat wij het waard zijn om de kruimels van Gods tafel te verzamelen, maar omdat die Enige God rijk in vergeving is en groot in genade.

br Rik Florentinus
prior gemeenschap Spe Gaudentes

¹ Gemeenschappen en oecumene kunnen niet langer los van elkaar gezien worden. Op de weg naar verzoening tussen de kerken heeft het communautair leven een belangrijke rol, omdat het een gemeenschappelijk leven mogelijk maakt waarin mensen op verzoenende wijze met elkaar kunnen samenleven, geduldig strevend naar volledige eenheid in één kerk van kerken die in staat zijn elkaar te herkennen in één geloofsbelijdenis.

Welkom en afscheid

Welkom

Op 18 februari zijn Ada en haar zontje Nehorai bij ons komen wonen. Vanaf 27 februari woont ook Monika bij ons. En Marten en Willemijn hebben de afgelopen weken nader kennism gemaakt met de gemeenschap en zijn vanaf half maart bij ons komen wonen.

Welkom allemaal!

Afscheid

Agnes is doorverhuisd naar 93. Jamilla en Ada zijn inmiddels doorverhuisd naar hun eigen huis buiten Oudezijds 100.

Linda heeft op 13 februari voor het laatste receptie gedaan. We zijn heel blij met haar inzet de afgelopen tijd en hopen haar nog vaak op Oudezijds 100 te ontmoeten.

Franziska heeft afscheid van ons genomen. Ze heeft de afgelopen vijf maanden als

maatschappelijk werker stage bij ons gelopen en gaat nu weer terug naar Duitsland.

En, niet te vergeten, Emma is op kamers gegaan in Utrecht. Gelukkig is ze nog regelmatig op Oudezijds 100 te vinden.

Veni, vidi, foetsie

Jelmer, geneeskundestudent en lid van de Navigators Vereniging Utrecht, heeft twee weken meegedraaid als vrijwilliger. We zijn blij met zijn spontane inzet!

Thema oecumene

Oudezijds 100 is een 'leerschool van oecumene', zoals ook br Rik Florentinus schrijft in de Vriendenbrief. In het dagelijkse gebed en in de dienst aan de naaste kunnen christenen van verschillende kerken elkaar ontmoeten zonder dat de onderlinge verschillen een rol van betekenis spelen. Maar juist door het eigen karakter van Oudezijds 100 zijn goede relaties met de kerken in de Amsterdamse binnenstad van heel groot belang. Vandaar dat we twee voorgangers uit onze buurkerken aan het woord laten over het thema oecumene. Het zijn James Hill, die sinds een half jaar als priester verbonden is aan de Anglicaanse gemeente 'Christ Church' aan de Groenburgwal, en Eugène Brussee, rooms-katholiek diaken in de Nicolaasparochie, die binnenkort afscheid neemt van de Amsterdamse binnenstad. Twee bijzondere mensen met een heel eigen weg in het geloof.

In gesprek met **James Hill**

Wie ben je en waar kom je vandaan?

'Mijn naam is James Hill en ik ben 38 jaar oud. Ik ben getrouwd met Anne en vader van twee kinderen van vier (Jonathan) en een jaar oud (Lucy). Ik ben geboren in Engeland, maar opgegroeid in Canada. Op mijn vijftwin-

tigste verhuisde ik zonder mijn familie naar Engeland en daarna woonde ik afwisselend in Frankrijk, Zwitserland en vervolgens weer in Engeland. En nu woon ik sinds afgelopen juli in Nederland.'

Hoe kwam je erbij om priester te worden binnen de Anglicaanse kerk?

‘Ik raakte in mijn studententijd betrokken bij een evangelisatie-theater-project en ben daar vier jaar, tot 2000, als muzikant actief geweest. Hierdoor maakte ik kennis met heel veel verschillende kerken en kerkelijke gemeenschappen. Het maakte dat ik opnieuw moest ontdekken waar ik voor stond en zo besloot ik uiteindelijk om theologie te gaan studeren. Na een jaar ging ik als assistent-pastor werken voor een Anglicaanse gemeente in Frankrijk. Dit was mijn ontmoeting met de Anglicaanse kerk en het voelde voor mij als thuiskomen.’

Hoe kwam je in contact met Oudezijds 100?

‘In 2005 ontmoette ik br Rik tijdens de selectie-conferentie van de Church of England voor de European Diocese. br Rik hield daar een presentatie waarbij hij ook vertelde over Oudezijds 100. Ik had me toen voorgenomen om ooit een keer naar Oudezijds 100 te gaan om kennis te maken. Ik had toen niet kunnen bedenken dat ik als priester in Amsterdam werkzaam zou zijn en we burens zouden worden! Mijn supervisor in Coventry, waar ik in 2008 terecht kwam, was Ian Watson, een van de voormalige priesters van Christ Church, die br Rik dus ook kende en vertrouwd was met Oudezijds 100.

Hij was met name erg enthousiast over de kapel van Oudezijds 100. Dus die kapel wilde ik wel eens zien! Toen ik klaar was met mijn vormingsperiode, heeft de bisschop van de European Diocese gevraagd of ik niet in Amsterdam zou willen werken. En na een sollicitatieprocedure ben ik met mijn gezin naar Amsterdam gekomen.’

Oudezijds 100 is ‘mission partner’ van Christ Church. Wat betekent dat voor jou en voor jouw gemeente?

‘Partnerschap gaat voor mij over relaties. Dat betekent dat ik graag wil bouwen aan goede relaties met onze verschillende ‘mission partners’. Christ Church ondersteunt Oudezijds 100 niet alleen in financieel, maar ook in immaterieel opzicht door voor jullie te bidden. Maar om van daadwerkelijke onderlinge relatie te kunnen spreken, is het nodig dat mensen van Christ Church bij Oudezijds 100 over de vloer komen en dat ben ik dus ook gaan doen. Het bezoeken van de ochtendgebeden helpt mij om in gebed te blijven. En het helpt mij heel erg dat we dat in jullie kapel samen doen. Bovendien krijg ik vanuit Oudezijds 100 zicht op de buurt. Aanwezig zijn is volgens mij cruciaal als het gaat over missionair-zijn. Het is de eerste stap,

misschien wel de kern van het christelijke leven in onze buurt en in ons netwerk.'

Wat betekent oecumene voor jou en wat verwacht je ervan in de nabije toekomst?

'Mensen hebben behoefte aan zingeving, aan spiritualiteit en daar kunnen, moeten we als kerken en kerkelijke gemeenschappen iets mee doen. Het gevaar is alleen dat we als gemeenschappen ons eigen 'rijkje' gaan bouwen in plaats van samen te bouwen aan Gods rijk. Ik herken me in het Anglicaanse christendom, het past bij mij, maar er zijn vele manieren, tradities, die mensen aanspreken. Denk aan het beeld van een bos, een woud. We zijn verschillende bomen, jong en oud, diep geworteld of nog maar net geplant. Maar we delen hetzelfde milieu, dezelfde omgeving: actuele problemen, maatschappelijke uitdagingen, sociologische wetmatigheden, crisis, enzovoorts. We maken allemaal deel uit van deze wereld, wat en hoe we ook geloven. We ontmoeten elkaar als collega's en ontdekken dat we nu meer gemeen hebben dan in het verleden. Theologische verschillen worden in zekere zin minder belangrijk, staan minder op de voorgrond.'

En waar verheug je je over in de relatie tot Oudezijds 100?

'Wat betreft Oudezijds 100: zonder Oudezijds 100 zou mijn werk als priester niet hetzelfde zijn en ook niet zo leuk zijn. Want onze betrokkenheid op elkaar helpt mij uit te vinden wat de volgende stap gaat worden. Plannen waar we nu samen mee bezig zijn, zoals een gezamenlijk pastoraal centrum voor de binnenstad, helpen mij daarin heel erg. Ik hoop dat voort te zetten en nodig mijn gemeenteleden uit om bij jullie met jullie te komen bidden. En de conclusie is: Ian had gelijk, de Allemanskapel is heel erg mooi!'

In gesprek met **Eugène Brussee**

Wie ben je? Vertel eens wat over jezelf (persoonlijk).

'Mijn naam is Eugène Brussee, 41 jaar. Een paar jaar geleden heb ik ook in het Kajuit-Nieuws gestaan. Sindsdien heb ik nog een kind gekregen. Dus naast Beaudine (8) en Gabriëlle (3), hebben mijn vrouw Susanne en ik nu een derde dochter met de naam Angelina (5 maanden). Mijn werk voor de kerk - ik ben sinds 2003 werkzaam in de Nicolaasparochie - heeft als basis een diepe verbondenheid met de Heer, iets wat ik als kind al heel sterk ervoer. Het verlangen om in en voor de Kerk te werken kwam daar uit voort en heeft uiteindelijk tot mijn werk nu geleid.'

Wat is je betrokkenheid bij Oudezijds 100?

'Ik ben met Oudezijds 100 in contact gekomen via mijn betrokkenheid bij de diaconie. Met name toen we vanuit de Voedselbank de stichting Medicijnpot hebben opgericht

voor mensen die hun medicijnen niet kunnen betalen. Ik heb toen contact gekregen met Albertine de Bruijn en later ook met andere mensen van de gemeenschap.’

Afgelopen najaar ben je met een groep vrijwilligers van de Nicolaasparochie bij Oudezijds 100 geweest. Wat viel je het meest op?

‘De ontmoeting tussen vertegenwoordigers en pastoraat van onze Nicolaas en de gemeenschap van Oudezijds 100 was heel ontspannen en hartelijk en is vanuit onze kerk heel positief ontvangen. Wat mij zelf opviel was de weldadige eenvoud van deze bijeenkomst en de openheid van de gemeenschapsleden.’

In dit nummer van Kajuitnieuws besteden we bijzondere aandacht aan oecumene. Wil je iets zeggen over wat oecumene voor jou betekent?

‘Aangezien mijn vader van huis uit protestant is, heb ik van jongs af aan meegekregen dat er verschillende visies zijn binnen het christendom. Persoonlijk betekent de oecumene daarom veel voor mij, omdat ik de rijkdom heb leren kennen van verschillende kerken en van de beleving van mensen. Met name van mijn protestantse oma heb ik veel geleerd. Zij was een diepgelovige en blijmoedige vrouw, die veel had meegemaakt in haar leven en een enorme steun had aan haar geloof. De vieringen van de Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt die ik met mijn vader bezocht, vond ik heel inspirerend en de mensen uit zijn kerk leven echt wat ze belijden. Als kind heb ik de Bijbel van kaft tot kaft gelezen, iets wat katholieken normaal niet zo doen. En op de middelbare school schreef ik een werkstuk over Luther met als uitdagende titel ‘Ketter of heilige?’ In mijn werk nu vind ik het belangrijk om contact te hebben met andere kerken om samen te werken en van elkaar te leren. En in mijn studie (ik ben aan het promoveren

op Augustinus) heb ik niet voor niets voor een kerkvader gekozen die in beide tradities een belangrijke rol speelt.’

De Nicolaasparochie werkt regelmatig samen met de protestantse Oudekerkgemeente. Hoe zie jij de overeenkomsten en de verschillen tussen deze gemeente en de Nicolaasparochie?

‘De verschillen worden steeds kleiner merk ik. Ik denk dat we toegroeien naar een verschillende beleving van hetzelfde geloof met eigenheden die niet in de weg hoeven te staan om één Kerk te zijn. Want verschillen zullen er altijd blijven, maar dat is ook een verrijking.’

Waar zie jij de kansen voor de oecumene, in deze wijk en verder weg?

‘Samenwerken in de diaconie werkt heel verbindend, dat heb ik zelf sterk ervaren. Samen over geloof spreken en samen vieren kan naar mijn idee het beste vanuit een goed onderling contact. Daar begint het. Dominee Eddy Reefhuis is, toen hij in de Oude Kerk ging werken, begonnen om met de pastores van de Nicolaas gewoon eens in de zes weken te lunchen. Dat is geweldig. Als je elkaar leert kennen komt een samenwerking op andere vlakken haast als vanzelf.’

Binnenkort ga je aan een nieuwe uitdaging beginnen. Wat zou je Oudezijds 100 voor de toekomst willen meegeven?

‘Ik ga vanaf september werken in de regio Amstelland en met name in Ouderkerk aan de Amstel. Helaas betekent dat, dat ik afscheid moet nemen van veel mensen met wie ik dierbare contacten heb opgebouwd. Ik kan alleen de hoop uitspreken dat er een goede verbinding blijft bestaan tussen Oudezijds 100 en de Nicolaas, naast de andere kerken met wie er contacten zijn. Misschien wel vooral vanuit die persoonlijke ontmoeting, van mens tot mens.’

Column Kruispost

Hoeveel kan een mens doorstaan...? Deel 2

De heer A. werd geboren in het Rifgebergte van Noord-Marokko in een kleine boerengemeenschap, waar in die tijd essentiële voorzieningen als stromend water en elektriciteit ontbraken. Het gehucht in de bergen waarin hij opgroeide, bestond slechts uit enkele boerderijen en enkele schamele arbeidershuisjes en de bron van levensonderhoud was de schapen- en geitenhouderij. Elke mogelijkheid van onderwijs ontbrak in een straal van dertig kilometer, er was zelfs geen Koranschool. Als jongste uit het derde huwelijk van zijn ver-

mogende en tirannieke vader kwam hij zijn eerste tien levensjaren betrekkelijk ongeschonden door. Maar onderwijs was er niet en analfabetisme werd zijn deel. In het verleden, ook nu nog ondanks veranderde wetgeving, gaf materiële rijkdom aan mannen het recht om meer dan één echtgenote te hebben, mits hij hen kon onderhouden. Zijn liefdeloze vader verkocht hem op tienjarige leeftijd aan een grote geitenboer ver buiten zijn eigen dorp.

Dagelijks, zonder onderbreking, trok hij er met twee honden op uit om een kudde van

honderdvijftig geiten te hoeden. Een onmogelijke opgave voor een klein kind. Geiten zijn ware evenwichtskunstenarsen. Echter, om het laatste sprietje groen te bereiken wagen zij zich op de smalste rotsrichels, hetgeen niet altijd goed afloopt. Aan het einde van de dag, als er na telling een dier ontbrak was slaag, mishandeling en vernedering het gevolg.

Nog maar net dertien jaar oud besluit hij naar de tachtig kilometer ver verwijderde Spaanse enclave Melilla te vluchten. Hij wordt gezocht en achtervolgd door zijn vader en zijn wrede baas, maar het lukt hem om uit hun handen te blijven. Melilla was vrij toegankelijk. Toen stonden er nog geen metershoge prikkeldraad-hekken omheen zoals nu. Hij kan zich aansluiten bij een Spaans kermisgezelschap en maakt met hen de oversteek naar Spanje, waar hij werk kan vinden bij een landbouwbedrijf, met kost en inwoning. Hij treft een beminlijke voorman en werkt er gedurende vijf jaar, totdat hij besluit naar Nederland te gaan. Hij heeft Spaans leren spreken naast zijn eigen, ongeschreven Berbertaal, het Tamazight.

Lopend en lifvend bereikt hij Nederland, waar twee oudere broers zich hebben gevestigd en op wie hij zijn hoop heeft gevestigd; ijdele hoop helaas. Zij hebben hun gezinnen en zijn werkeloos.

Hij slaagt erin om illegaal werk, fysiek zwaar, te vinden in de tuinbouw, waar hij al enige ervaring mee had. Eind tachtiger jaren lukt het hem om met behulp van vrienden via het Marokkaanse Consulaat en de autoriteiten in zijn geboorteprovincie een Marokkaans paspoort te krijgen. Dat het veel geld heeft gekost, laat zich raden. Hij kan zich in Amsterdam laten inschrijven, krijgt later een woning toegewezen en werkt dan wit, gedurende bijna acht jaar, bij een bloemenveiling. Dit lijkt een stabiele periode in zijn leven, welke echter helaas door treurige gebeurtenissen wordt verstoord. Hierover in de volgende bijdrage meer.

Willem Venneman,
huisarts

Kroniek

Delen en werken

Vanaf eind januari loopt Claudia op woensdag stage bij ons in verband met haar opleiding Maatschappelijk Werk. Brenda is voor haar toekomstige werk als studentenpastor vertrokken naar Amerika. Matthijs is er ook al een maand geweest om daar hun nieuwe leven vorm te geven. In verband met het zwangerschapsverlof van Maria is per 24 januari Neomée

als maatschappelijk werker als maatschappelijk werker werkzaam bij de Opstap. Voorheen was zij al vrijwilligster bij Kruispost. Linda heeft afscheid van ons genomen als receptionist. Ook Yvonne is gestopt met het koken van maaltijden voor ons. Dit vinden we jammer, we zullen hun aanwezigheid en bijdrage aan de gemeenschap missen!

In Marokko heeft Willemijn de G. in het

kader van een kunstproject een paar weken les gegeven aan kleine kinderen.

Op 16 januari heeft zr Dorothea een groep sociologie-studenten van de Universiteit Utrecht rondgeleid op Oudezijds 100. br Sjoerd M. was aanwezig bij de opening van de vestiging van Sant' Egidio in Amsterdam-Oost. Op 6 maart is er bij de Navigators Studentenvereniging Utrecht een benefietfeest gehouden ten behoeve van Oudezijds 100. br Rik was daar namens de gemeenschap aanwezig. De avond heeft Oudezijds 100 dankzij de inzet van Rens (student marketing) en Lars (student communicatie) een heel aantal nieuwe donateurs opgeleverd. Op 10 maart hebben dezelfde Rens en Lars hun marketingplan voor Oudezijds 100 gepresenteerd, dat het mogelijk moet gaan maken om ons vrienden-netwerk te verjongen. De Caritascommissie van het bisdom Haarlem-Amsterdam heeft een bezoek gebracht aan

Oudezijds 100. Er zal naar aanleiding van dit bezoek een artikel verschijnen in het bisdomblad 'Samen kerk'. Op 23 maart was br Rik namens Spe Gaudentes en de Anglicaanse gemeenschap aanwezig bij de kerkdienst tegen racisme in de Kloosterkerk in Den Haag.

Vieren

Op 26 januari heeft Elyane belijdenis gedaan in de Anglicaanse kerk.

Op 16 februari vierde Harm zijn vijftigste verjaardag, vertrouwd op de rondvaartboot met familie, vrienden en gemeenschapsleden.

Er is een heel aantal zoons geboren. Andrew, zoon van Iain en Celeste werd geboren op 27 januari. Arend, zoon van Coby en Arjan, heeft op 13 februari het levenslicht gezien. Op 25 februari werd Tobias geboren, de zoon van Maria en Tom. En, Mozes, zoon van Lobke en Pieter, werd geboren op 14 maart.

Meeleven

Op afstand leven we mee met het ziekteproces van Jan uit de Hooge Berkt gemeenschap in Bergeijk. Hij komt regelmatig een weekje bij ons op bezoek.

Veertigdagentijd

Op 5 maart was er in de Allemanskapel een Aswoensdagviering, samen met gemeenteleden van de Oude Kerk en de Protestantse Gemeente uit Oostzaan. Het was een mooie viering, waarna we in de Kajuit hebben nagepraat over vasten en wat dat voor ons dit jaar gaat inhouden.

Dit gesprek vormde de eerste in een serie avonden geestelijke vorming voor de hele gemeenschap rond het thema vreugdevol leven & vasten. We hebben samen gewerkt aan een kunstwerk, waarin plaats was voor onze hoop, schuld en verlangens.

Vooruitblik

Op dit moment kijken we uit naar Pasen. Dit jaar richten we ons meer naar buiten, naar de diverse kerkelijke gemeenschappen waarbij we betrokken zijn. Anita de Witte en Tom Braun zullen de Stille Week samen met ons gaan meeleven.

Op 31 oktober zal Gemeente Spe Gaudentes haar 50-jarige jubileum vieren. Hiervoor wordt een studiedag voorbereid over communair leven. Noteert u vooral deze datum alvast in uw agenda, meer informatie over definitieve tijd en plaats volgt in het volgende KajuitNieuws.

Vanuit Gemeentehuis Maria ter Claesze

De bootjes voor relax liggen in Friesland nog naast de deur of in het botenhuis, maar verder is het volop lente; kerstroos, sneeuwklonk en primula's bloeien, de blaadjes komen aan de clematis en de knoppen aan de vruchtbomen zijn flink gezwollen. Alleen de Olympische spelen houden ons nog een winterbeeld voor als je niet al te goed kijkt.

Was het laatste kwartaal van 2013 een heel drukke tijd, verhoudingsgewijs met andere jaren was het eerste kwartaal in 2014 niet anders; zelfredzame gasten kwamen van heinde en ver. Het gecompliceerde van onze gasten is echter dat ze nogal enthousiast boeken en niet komen, maar meestal even zoveel niet melden en wél komen. Bovendien wil je met de feestdagen toch iets anders dan zelfredzame gasten. Zo zat ik op een kruik voor het kerstdiner wat klaar te maken, toen een klein manneke een hoge kruik naast me schoof, een vervaarlijk mes in de hand: "Ik kom u helpen". Hij babbelde honderduit over mama, die hier vroeger was geweest. Van wie was hij

Behalve de min of meer georganiseerde afspraken en verrassingen, zorgde de natuur voor een heel apart weekend. Dat was de storm. Ik had toen juist mijn ziekenhuisdagen en had het genoeg vanuit mijn bed een exclusieve landing te zien van een vliegende ambulance, maar op “Maria ter Claesze” was het minstens zo spannend. De jongemannen, die in de tuin werkten, hadden het buitenwerk net opgegeven, toen een enorme boomtak afknaptte boven de plaats waar ze net gewerkt hadden. Langs de oprijlaan van de Janssensstichting knapten vijf stevige eiken om, waarvan één op ons terrein en ... de weg. Holderdebolder moest alles geruimd, met motorzagen en spierkracht, want de melkwagen kon er niet langs. Met stralende ogen werden me de stoere verhalen op mijn ziekbed verteld. Wat een vakantie op “Maria ter Claesze”!!! Over drie jaar brandt onze kachel de hele winter op eikenhout! (En op nog mooiere verhalen!)

Zo gaan we richting Pasen. De kapel en de tuin worden extra klaargemaakt, want behalve de (on)gebruikelijke gasten, verwachten we op Witte Donderdag de complete dorpsschool op pelgrimstocht (nee, nee, niet zo’n klein dorps-schooltje, 220 man, zie je het al in de kapel?) Zelfs in de afgesproken groepjes van 20 een hele toer!

“Maria ter Claesze” saai? Hoe kom je erbij? Af en toe een stille dag om bij te komen.

sr Georgine

er één? Het was echt oudejaarsavond, uren, maanden, jaren vlogen voorbij. De door hem beschreven Johanneshof was wel héél lang geleden. Hij bleek vierde generatie Oudezijds 100 te zijn. Een wat oudere grijze gast bleek op Oudezijds 100 geboren te zijn. Een jiddisch liedje gaat dan door je hoofd: ‘wie alt bin ich geworden?’ Maar uit de Rafter klonk onder leiding van Charles - hij was laat dit jaar uit Oeganda - met een ad hoc koor het zingen van het Oegandese lied: “Jezus wil ik volgen”. Hoorde je in Straatsburg op de Taizé meeting dit ook, dan was het “Maria ter Claesze”! en wie weet hoorde u het in Seattle? Onze eerste buitenlandse vrijwilligster, Loralyn, was er ook deze winter. Met wandelstok, net als ik, maar.... ze was er!

Er gebeurde wat met ons die weken, maar er gebeurden ook andere dingen. De meeste weekends waren volgeboekt door jongenskamp, familiecampen, meisjeskamp, Boskoop midlife kamp (nee niet midwife) en winter-retraite van Spe Gaudentes. Er was het 45-jarige jubileum van “onze” Martha als organist van de Gereformeerde Kerk hier en het “Stokers” feest op de Johanneshof komt nog.

OUDE ZIJDS 100

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100
Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
020 6266634
info@oudezijds100.nl
www.oudezijds100.nl

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING 56295
IBAN/SEPA NL80INGB 0000056295
BIC INGBNL2A